

METEOR

LIST UČENIKA OSNOVNE ŠKOLE »ANTUN MIHANOVIĆ« SLAVONSKI BROD
GODINA XLII. IZLAZI JEDANPUT GODIŠNJE 10. LIPNJA 1993. CIJENA 500 HRD

Mi vjerujemo u sretniju budućnost

Unazad godinu dana živjeli smo svi zajedno u miru, da li i u ljubavi?! A tada...

Tada se dogodi nešto najružnije – RAT. Rat koji je nametnut svima nama, rat koji se dogodio na ulici, u školi, u šumi, moru i planini. U svima nama prelomilo se sve što je lijepo. Odjednom je postalo sve crno i tužno.

Očevi su nam otišli u rat za slobodu svoje nejake djece i slobodu svoje Hrvatske. Taj opaki rat poznat je cijelom svijetu. A zar je rat bio potreban da bi jedan narod, iako mali, bio slobodan i priznat?!

Sve to mi djeca proživljavamo teško, u strahu i tuzi, ali vjerujući u ljepšu i sretniju budućnost. Budućnost u slobodnoj nam domovini Hrvatskoj u kojoj ćemo mi, mali stvaraoci, postati veliki; mali ljudi postat će glavni oslonac u stvaranju nove nam slobodne i sretnje Hrvatske.

Domagoj Jarković, 6.a

Slobodna Hrvatska

Za mir i slobodu
naši gardisti se bore.
Slobodna bit će Hrvatska
i naše Jadransko more!

Nek' bacaju granate,
bombe, projektile,
al' hrabro srce hrvatsko
još u grudima bije!

Pakrac, Vukovar, Brod
junački se brane,
neprijatelj ruši, ubija, pali!
Al' istina već sutra
povikati će:
četnička bando, stani!

Biljana Biško, 6.c

Što vidim i osjećam oko sebe

Godina je 1991. Hrvatska, prelijepa, mediteranska država na jugu Europe proživljava uobičajene zimske dane. Djeca se poigravaju prrkim snježnim pahuljama, hrvatski gradovi kupaju se u svjetlosti blijedog zimskog sunca. Ta zimska idila potrajala je do prvih dana proljeća, kada se u Hrvatskoj počelo dešavati nešto neobjašnjivo, čudno i zastrašujuće. Sunce koje je tek skinulo svoju hladnu krinku zamijenio je dim koji se dizao sa srušenih domova. Djecu ko-

ja su se bezopasno setala i igrala gradskim ulicama zamijenile su trupe vojnika s crvenom zvijezdom na kapi, trupe pljačkaša, palikuća i ubica. Zapitali smo roditelje:

»Zašto nas naša armija, koju smo cijevali, uništava?«
Nisu znali odgovor na to pitanje. Tada smo prvi put doživjeli užas rata, njegovu nepotrebnost i nepoželjnost. Slika ruševina, bombi i straha ponavljala se iz dana u dan. »Da li će ikada prestati?« bila je jedina misao koja nas je zaokup-

ljala. Takva ratna slika trajala je cijelu godinu – godinu patnje, suza i straha, ali i godinu koja je rodila Republiku Hrvatsku! Zato pozivam Europu i cijeli svijet da zaustavi ovaj besmisleni rat u Hrvatskoj koji uništava naš narod i njegovu kulturu, jednu od najstarijih u Europi! Europa na ulasku u 21. stoljeće treba brzim okončanjem rata u Hrvatskoj pomoći napaćenom hrvatskom narodu!

On je to zaslužio, uvjeravam vas!

Zlatko Micković, 6.a

Poruka za mir

Lijepa je moja Hrvatska – BILA,
Razigrana je moja Hrvatska – BILA.
Razaraju moju Hrvatsku – DANAS.
Boluje moja Hrvatska – DANAS.

Zar Vi, europski ljudi, ne vidite krvava bojišta?
Zar Vi, odrasli ljudi, ne čujete zapomaganja nevinih?
Zar Vi, veliki ljudi ne razumijete malene?
Zar Vi, sposobni ljudi, ne možete pomoći Hrvatskoj?
Zar Vi, utjecajni ljudi, ne želite zaustaviti rat?

Ljepša će moja Hrvatska – BITI,
Slobodna će moja Hrvatska – BITI,
ALI POMOZI, EUROPO, I TI.

Nikola Mališa, 6.c

Moje strepnje u ratu

Nisam ni znala koliko je bogatstvo mir, dok ga nisam izgubila. Nad moj kratki život pao je mrak aviona i smrtonosna kiša njihovih granata. Bol i strah stiskali su moje srce i zarobili moje djetinje misli. Mrak podruma uvukao mi se u oči i hladni zrak mi zaleđio dušu. Koljena su mi bila krvava od pa-

danja dok sam trčala u podrum. Mama me je gledala bojažljivo i ničem kao da nema ništa reći, a htjela je da otjera strah od svih nas. Nije više bila važna hladnoća ili glad nego život, najveći Božji dar.
Što smo im učinili? Samo to želim znati?
Ana Jukić, 4.c

Tomislav

U ruci mu žezlo,
kruna na glavi,
spreman neprijatelja da smlavi.

Čuva on našu zemlju drevnu.
Čim tuđin zakorači na nju,
On k'o munja sijevnu.

Kad u naše ruke padnete,
nećete znati što je krv,
a što voda!
čuvajte se, barbari,
hrvatskoga rođa!

Vedran Zlatarević, 6.c

Iz ratnog dnevnika

Prizeljkujem mirnu noć, rođendansku...

4. 10. 1991.

Dan je počeo neuobičajeno mirno. Sinoć sam se uplašila pucnjave. Živci su nam kao strune napeti. Ne izlazim nigdje. Razmišljam o gardistima, našim hrabrim braniteljima i divim se njihovoj hrabrosti, pred kišom granata u susret tenkovima idu gotovo golim grudima. A Osijek? Krvari! Što je s mojom Anom i Marijom?! Žive u blizini bolnice, ali kako? Kao štakori!

5. 10. 1991.

Subota. Danas tri zračne uzbune! U Slobodnici poginulo dvoje ljudi. Samo osluškujem oko sebe, plaši me svaki šum, iz ruku mi ispadaju predmeti, noću se vrtim, budim.

Unatoč novom mirovnom sporazumu i dalje vatra, nevine žrtve. Dirnula me vijest da su se hrvatski pisci spremni uključiti svojom jedinicom u ZNG.

Isčekuje me, nadam se, mirna noć.

7. 10. 1991.

Ubojite ptice nadlijeću i Zagreb. Zele uništiti srce Hrvatske. Ali šipak! Izgradit ćemo još ljepše i Dvore, i gradove širom Lijepe naše.

8. 10. 1991.

19 sati, 45 minuta! Hrvatska postaje slobodna i samostalna! Povijesni dan za našu Republiku! Danas sam upoznala Vedrana, u skloništu. Tamošnji, nas sam očiju, vedar četrnaestogodišnji dječak. Svidio mi se. Moj trinaesti rođendan je u subotu. Ali necu slaviti! Kako bih mogla kad znam da mnoga djeca pate, da su mnoga ostala bez oca, majke, da su mnogi žrtve ovog bezumnog rata?!

9. 10. 1991.

Večeras sam odlučila poslati svoju ušteđevinu, šesteročlanoj obitelji u Vukovar. Nije velika, ali je od srca poklonjena! S tom misli odlazim na spavanje. Laku noć, moj dnevniče!

Irena Stepić, 8.b

Draga moja majice!

Carreras, et al. 99

[illegible]

Imam: "ovo biće u Albi-Peci", zatim: "pobedi, pobedi i pobedi".
 "Budi i puzaj, razgovor, tolerancija, puzaj, boga", "bavim se
 nacionalnim običajima. Tako se ustvari da izgleda, bio moram
 i epizodno običajima i uopšteno razgovorima i tolerancijom u
 običajima i razgovorima, pa da običajima da boga, boga mi se
 da puzaj razgovor".

[illegible]

Polen te, masov. Tęczy da maso ma uproszom, da
maso domoimie nastep upoliti, da maso polni to maso
uproszom maso lypu maso, uproszom maso maso, maso
i obczy to maso maso maso maso maso da co maso
maso.

(3) wenn eine solche Organisation festgesetzt ist, so ist die

Pano paul. life to large. Melina.

HELITA BRANČEK, 83

Mirovnoj konferenciji u Hagu

Ja živim u malom gradu u Hrvatskoj koji se zove Slavonski Brod. U ovom gradu je dugo bio engliko se u mojoj domovini dugo dugo bio rat. Ali jednog dana rat je došao i u moj grad. Između smo završili iako eksploziv i olova koja je pala da me nije zaboljela. Ali zgrada u kojoj živim nije ugrađena oklopnom već područi u kojem stovimo stvari, stvari gdje su zidovi. Podrugi je blizina zidova, i zidovi nisu tako snažni ne dovoljno snažni da se svi olovi uspostave. I u ovom području smo proveli dvije noći i jedan dan neprestano strahovali eksploziv.

Očigledno je da su i ovi podaci u skladu s prethodnim istraživanjima, prema kojima su ljudi koji su bili izloženi zračenju odmah nakon katastrofe u Japanu imali više problema s pamćenjem i koncentracijom nego oni koji su bili izloženi zračenju nekoliko dana nakon katastrofe.

U ovom je gradu ipak mnogo bolje nego
u drugim iz tih sa gradovima sela a ovaj grad
doduše malo liči na drugi ali se dosta razlikuje.

kojima nije ništa ništalo

Već je prošlo više od mjesec dana od kad sam trebala krenuti u četver razred osnovne škole, ali zbog toga još je opasno ići u samu školu. Samo mi preko radija kažu da trebamo samo izdržati i moramo pomoći naštiti, naplatiti, sacurati ili imati drugi, baš što prije željela krenuti u školu, dodati još nešto, i čekat na sv. svojim prijateljima.

Vile se ne mogu igrati na gledači televiziji jer umjesto dječjih crtanja, filmova i crtanja se prikazuju grume silke rata, ubijanja, mučenja i ranjavanja. I dječje i njihovih roditelja. Zato se i ja bojim za svoje roditelje da se njima nešto ne desi. Zbog tog strah bio se probudim po noći i idem provjeriti jesu li mama i tata dobro, a ne smijem plaćti svjetlo jer je kod nas zmrakovanje.

Ja sam čula kako veliki pričaju da je jedina nada da se završi rat dogovori koji se vode u Hagu. Zato vam i upućujem ovo pismo u nadi da ćete Vi što prije razustati ovaj rat koji se vodi u mojoj domovini.

Odgovor učenicima V.a (VI.a)!

Zivimo u teškoj ratnoj situaciji. Okruženi smo s puno problema. Puno koje smo primili direkto je cijeli naš bataljun, kao i svakog vojaka osobno.

Na lica njih je zaigralo osmjeh, jer smo uređili da Vi molimo, budućnost našeg hrvatskog naroda, mislite na nas. Vaše pismo nas je podjucilo na našu djecu, koje su sama kod svojih kuća, bez olova koji se bore za bolje sutra, za slobodnu Hrvatsku.

Hvala Vam! Želim Vam da svojim radom i ulaganjem doprinesete da nama bude lakše i ovom prijavom našim protiv Hrvatake, jer to će nam dati još veća snaga i volju da idemo do kraja.

Puno poročila svina koji misle na nas!

[illegible]

Hrvatskim vojnicima
108. brigade!

Hrvatski vojnici!

Budi bratuo, sdrav i jak. Čuvaj se! Ne govori ti nikosa, čuvaj lijevu ruku. Hrvatsku.

Mi militezi locu marelui na
 vas. Mama pleu kape, tukavice,
 čaape, peku kofale. Svi smo uz
 vas! Otjerajte bradate spodobu!

Vrste se što prije vjeroj kući.
Moj tata je također (kao baka)
Vukovar, Nuldar, Cerić. Bila sam
u isto vrijeme i pismo i tuđa,
sreća i nesreća. Stano sam misli-
la na njega i njegove prijatelje, po-
licajce i gardiste, misla se Bogu da
bi tuđa i da se što prije vrste živi.
Istina je da se...

Mama mi također mnogo priča o podizanju, hrabrosti, slovi i borbenosti. Specijalne jedinice policije. To je hrabrost koja se ne da naučiti.

me iskate. Ostavljak sa svoje
mlade žene: Željko i Ratko, Go-
ra i Đorđević, Adami i Mar-
ić.

Maž tala je za pentastomirnim to-
pota. Poručila sam mu tih u se-
bi: »Nisi dobro, gadi te želudac
pudrine koje razaraju naše vrtice.
Škole, domove, naše djetinjstvo sa-
mo zato što želimo živjeti u slobodi
ne, Hrvanci.«

Kao da me tata baš, to je i činio!

Dephase:

Tata više nije živ,
otata sam s majkom i sestrama,
s uspomenom na dobrog oca koji
nam je pokazao koliko se voli.

Meira Hilgert: 3

S puta po
Nizozemskoj

Četrdesetak slavonskotočinskih djece poginulo hrvatskih branitelja bijegom sklopilo se u speed Gitanjezije "Matija Meštrović" u Slavonskom Brodu u 7 sati noćno, a najranije, za pomaganja Nizozemske 3 tjedna. Bila sam upadno sretna i nesretna, žalosna i radosna. Sretna što ću vidjeti Nizozemske, žurnu cijelu, nove prijatelje, nove dobitnike, a nesretna što ostavljam svoju majku, sestru i ranjen, ali pomoran grad u još uvijek neizvjesno vrijeme kod kuće. Bezbroj ljudi stvaralo mi se na glavi. Ispak sam sjela, makar na tronošak, radosno i nesretno i slahove koji su me pratili kroz protekle godine dana.

Oko 130 sati stigli smo u Mađarsku gdje su nam se priključili djeca iz Opatjke i Baranje. Tu su nam dobili predavača humanitarne organizacije Pax Christi, Károlyja, fondacija Vitezeva mađarskog ruda iz Nizozemske. U Mađarsku smo se odmorili i krenuli u tri smjerena autobusa po Nizozemskoj gdje smo stigli oko 13 sati. Upoznali smo se s gospođom i njenom domaćinicom i smjestili se po obitelji u blizini Rotterdama. Tamo je i gospođe smo se kod gospođice Piri gospođe Ani Ullmark. Nizozemka je zemlja naravnoobnog svijeta. Bilo nam je zanimljivo i predložio. Svaki 4-5 dana sastajali su se u Bredam. Imali smo doma koprice, agne, ovčara po Briljskom jezeru, škakali po zračnoj jastučima. Kreativni dani su također bili zabavni. Dobili smo majice koje smo nosili. Imali smo i kockice i park bebi, klatka za mačke, sveprijatelj škotke. Imali smo na konju - to su odvojeni izjedali. Svaki dan nam je bio zanimljiv na svoj način. Dojeli smo i našta djece s nezgodama. Posredno smo imali našoj Zepanoginjoj vadi na brzom nam napredno.

Mehta Balraj, G.

MOJA RANJENA ŠKOLA

Sunce je svojim najljepšim zrakama obasjalo moju školu. Mijenjala su se godišnja doba, a ona je stajala lijepa i ponosna. Zelena tratina bila je uvijek puna razigrane djece. Bilo je veselo i živo. Onda je počeo rat. Teški oblak nadvio se nad moju školu, nad moj grad, nad moju Hrvatsku. Padale su grane, pucali iz teškog oružja. Ranili nam našu ljepoticu. Stala je tiho jecati za svojom djecom, nestalucima, podvornicima, nastavnicima. Tiho, sasvim tiho je jecala da je nitko ne vidi. Možda joj ponos ne bi dopustio da neprijatelj vidi ka-

Glupir at

Mrzim rat. Rat je odnio mnogo ljudskih života. Tisuće kuća je spaljeno. Neka djeca nemaju se kuda vratiti. Ta su djeca tužna. Nitko ih ne može razveseliti. Mnoge žene plaču za svojim poginulim muževima, a majke za svojim sinovima. Mnogo je ljudi ostalo bez bližnjih. Njihov gubitak nitko im ne može nadoknaditi. Kuće se mogu ponovo izgraditi, porušena ognjišta obnoviti, ali izgubljeni životi nikada više.

Rat uzima ogroman danak u krvi, rat nepovratno odnosi naše najmilije. I dok odnosi sve ono lijepo i dobro, umjesto toga donosi zlo i nesreću. Ipak, smrt je ono najteže što donosi rat i ostavlja neizbrisive tragove na ljudskim dušama.

Andela Pežak, 4.b

ko je tužna. On bi se radovao. Treba mu pokazati da je jača moja ranjena škola, no što i pomišlja on. Ploče, klupe, stolice, vrata, radijatori, prozori, stepenice i sve drugo što je oštećeno, uništeno, nije to ništa u odnosu na slobodu. Vjerujem da će se izliječiti te rane.

Stoji tako moja mlada starica oštećena, ali gorda! Zašto baš moja škola? Zašto baš moj grad? Zašto baš moju Hrvatsku da tako razaraju ti nesretnici bez imalo osjećaja? Iz tih naših škola upravo su izlazili oni koji je danas uništavaju. Ne da se naša ranjena škola,

ali ne damo ni mi nju. Liječimo je. I to znamo. Zahvaljuje nam. Mi smo sretni da smo ponovo skupa. Gledam tako moju ranjenu školu i molim je glasno: »Ne daj se, ljepotice naša ranjena«. Uskoro ćeš ponovo sjati u svojoj ljepoti.

Jana Dužanec, 5.a

KRATKI IZVJEŠTAJ

Kako su hrvatska djeca u domovini doživjela rat...

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je najljepša stvar.

Pravi prijatelj nam pomaže kad smo u nevolji, dijelimo s njim tajne. On će nam reći kad nešto nije dobro, radovati se kad uspijemo. Pravi prijatelj pomaže u nevolji. Mnogi ljudi su u ovom ratu otkrili tko im je prijatelj, a tko ne. Prijatelj će nam uvijek biti prijatelj, kad imamo sve, i kad sve izgubimo. Ali, i mi moramo biti pravi prijatelji. Ne smijemo s prijateljem biti dobri kad ga mi trebamo, već i kad on nas treba. S prijateljem trebamo dijeliti dobro i zlo. Prijatelja treba čuvati a ne iskorištavati, jer ćemo tako ostati bez njega.

S kim bi onda dijelili tajne, dobro i zlo? Zato treba čuvati prijatelja!

Iva Štrbac, 4.c

Postao sam i ja prijatelj.
Ja volim ići u školu.
Škola je moj novi dom.
Ja idem u 1.d razred.
Moja škola je lijepa i
uredna.
Zrinka Orešković, 1.d

Postala sam dakle prijatelj.
Dugo sam čekala da krenem u školu. Tamo sam upozнала puno
dobrih prijatelja s kojima se lijepo
družim. Učiteljica nam je dobra i
zanimljiva. Onda mi je bilo
lako naučiti čitati, pisati i računati.
Zato u školu uvijek idem vesela i
sretna.

Blanka Štircić, 1.g

Prikazi puni dojmova, kako su djeca u Hrvatskoj doživjela rat u svojoj domovini i koje su ih misli pri tom pokretale, mogu se vidjeti u osnovnoj školi u Haru u Jagdfeldringu. Izložba radova učenika iz hrvatskog

grada Slavonski Brod otvorena je prošle nedjelje u prisutnosti opunomoćenog zastupnika republike Hrvatske.

Slika i tekst: E. Rammelsberger
Lokalni list: »SUDOST-KURIER«
(Jugoslavina Kurir), 19. 03. '92. Nr. 12

»HLAPIĆ«

Na ovaj svečani trenutak naše škole teško bi i nepravедno bilo ne spomenuti naše učitelje. Svi su oni ove teške dane, svatko na svoj način, propatili s nama, to znate! Ali ipak, znate li za »Hlapića«, onog malog postolara. I. B. Mažuranić koji je svoje ime podario, istina, bez pitanja, Humanitarnom društvu koje je osnovala učiteljica naše škole i okupila oko sebe preko stotinu drugih učitelja da rade za nas, pomoću nas?!

H. D. »Hlapić« je likovne i literarne radove naših učenika, ali i učenika Osnovnih škola »Vladimir Nazor«, »I. B. Mažuranić« i Gimnazije »M. Mesić« slala diljem svijeta. Literarni radovi prevedeni su na mnoge jezike, čak i arapski! Zato hvala i mnogim prevoditeljima na nesebičnom radu, mnogim roditeljima naših učenika na podršci. Naši radovi bili su izlagani u Austriji,

Njemačkoj, Švicarskoj. Otputovali su za Ameriku, Kanadu, Australiju, Novi Zeland, Švedsku, Italiju, Englesku, Francusku, Španiju, Dansku, Poljsku, Siriju. Tako smo i mi pridonijeli širenju istine o stradanju Hrvatske i našeg Slavonskog Broda, a Humanitarno društvo »Hlapić« je uspostavilo divne kontakte s puno ljudskog suosjećanja, razumijevanja, ohrabrenja i prikupilo dosta sredstava koja će uložiti u nabavku knjiga za školske knjižnice i druge potrebe škola.

Ovim putem željela bih reći kako su tuga i bol učiteljica gđe. Dubravke Lazić, gđe. Nele Dončević, Jadranke Stos, Đurđe Vilagoš, Luke Andrijević i prof. Jasne Šego pretočeni u akciju za sve nas i zato smo im zajedno s ostalima veoma zahvalni.

Bremen, svibanj 1992.

Senka Lazić, 8.a

Uspjesi naših učenika tijekom šk. god. 1992/93.

U tijeku školske godine 1992/93. naši učenici su sudjelovali na općinskom, regionalnom i državnom susretu

1. LUTKARI: Sudjelovali su na općinskom, regionalnom i državnom susretu
2. RECITATORI: Sudjelovali su na općinskom i regionalnom susretu.
3. LITERARCI: Sudjelovali su na općinskom i regionalnom susretu.

4. NOVINARI: Sudje općinskom i regionalnom
5. MATEMATIČARI TIH RAZREDA: Sudje općinskom i regionalnom Na općinskom susretu zat mjesto, a na regionalnom sto.
6. ASTRONOMI: S na općinskom i državnom Učenik 8.a Rakić Mladen mjesto.

NOVINARSKA D

Mali lutkari – najbolji

U petak, 30. travnja 1993. godine, u Malom Parizu u Osnovnoj školi »Antun Mihanović«, razgovarala sam s malim lutkarima. Oni su svojom izvedbom »Pro-ljetno cvijeće i bube« osvojili pobjedu u Brodu pobijedili su na regionalnom natjecanju u Požegi i odlaze na državni susret u Čakovec. Radoznale dječje oči gledale su u mene, a ja sam im postavljala pitanja.

1. Što vas je navelo da budete lutkari?

– Naša učiteljica nam je rekla da imamo talenta i da smo »stvoreni« za to!

2. Od kada ste počeli svoju »karijeru« lutkara?

– Pa... od prije godinu dana.

3. Kakav ste osjećaj imali kada ste čuli da ste najbolji u Brodu i u Požegi?

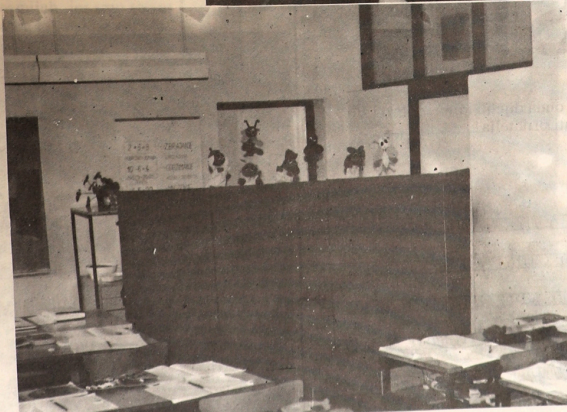
– To je za nas bilo jedno veeeeeeličko uzbuđenje. Bila je tu i poneka suza, ali to je bila suza sreće i veselja. Mi smo svi stvarno vrlo, vrlo sretni. Bilo je super! Moramo ti reći poslije Požege idemo na državni susret u Čakovec.

4. Kako vas je dočeka škola?

– Pa ne baš tako prijatno i ugodno. Bilo je malo i ljubomora ali o tome nećemo. Važno je da smo mi svi sretni.

5. Da li je bilo malo treme?

– Pa i je, ali tremu je razbio gromoglasan pljesak. Čestitke su sve ublažile.

6. Da li su vam roditelji bili sretni?

– Kako da ne. Majke su nas izjubile.

7. Iza paravana – kako je bilo tamo?

– Evo ovako: tamo je bilo smijeha, štipkanja, suza, ali srećom to nije nitko primjetio. Nije bilo nikakve zabune i mucanja.

8. Jeste li se nadali pobjedi?

– E, nada je bila glavna. Mi smo znali da ćemo pobijediti, jer smo mi mini – RASTU-RACI.

9. I za kraj hoćete li se i dalje baviti lutkarstvom?

– NARAVNO!

10. A vaša imena su?

– Ana, Marina, Vedrana, Andreja, Sanjin, Ivan, svi iz 2.c.

Eto, to je bio razgovor iz kojeg ste vidjeli kako je biti dobar lutkar uz pomoć i podršku vrijedne učiteljice. SUPER – kako bi oni rekli...

Sanja Dužanec, 5.a

Putovanje u sedmu noć

U nedjelju, 14. 02. 1993. gledala sam popularnu emisiju Sedma noć. Vidjevši djevojke iz Slavonskog Broda oduševila sam se i odlučila, uz pomoć nastavnice, napraviti intervju. Zgodne, lijepe, smedokose djevojke, učenice 4.i razreda Gimnazije »Matija Mesić«, povele su s nama, mladim novinarima, razgovor. Saznale smo kako izgleda scena, kakav je život na njoj, kako su udomljeni i općenito kako im je prošao nezaboravni vikend.

1. Kako ste došli na ideju da pišete Grgi?

– Djevojka iz razreda napisala je pismo Grgi i svi smo se potpisali. Za dva tjedna iznenadio nas je odgovor i poziv u emisiju.

2. Kako su vas dočekali Grga i ljudi s TV-a?

– Dočekani smo s TV-kamerama i taj prvi susret s objektivima kamera nije nas oduševio jer smo bili umorni od napornog puta. Grga nas je odveo u obilazak grada Zagreba, a potom na Sljeme, mjesto našeg boravka.

3. Da li biste nam htjele pobliže opisati kakav je život na sceni?

– Bilo je zanimljivo, ali Grgi i njegaovim asistentima nije nimalo lako. Svi su u trci, njima je svaka sekunda jako važna, program ide dalje i ništa ne smije zatajiti.

4. Kako ste proveli slobodno vrijeme?

– Veći dio vremena proveli smo u razgovoru s Grgom. Posjetili smo disco-club Salon, gdje smo se ugodno zabavili. Ostatak vremena proveli smo u kupovini i razgledanju grada.

5. Kako su se mladi Zagrepčani odnosili prema vama?

– Bili su nam zavidni i pomalo ljubomorni jer smo tu veće bili u prvom planu. Iznenadio nas je odnos prema našem gradu, nazvali su nas »djevojke iz provincije...« Brod to sigurno nije zaslužio.

6. Da li biste željele opet sudjelovati u Sedmoj noći?

– Bez obzira na sve bilo nam je lijepo i nezaboravno, željeli bi da se putovanje u Sedmu noć ponovi. Zahvalili smo se Mihaeli i Gabrijeli na ugodnom razgovoru i zadovoljni otišli kući.

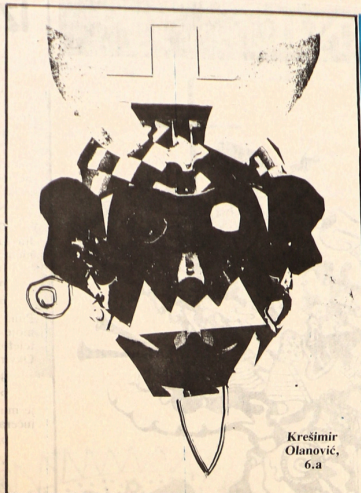
Jana Dužanec, 5.a

Maskenbal u našoj školi

U utorak, 23. veljače 1993. u 17,00 sati u našoj školi priređen je PLES POD MASKAMA. Ja sam odlučila sudjelovati. Obukla sam dugu bijelu haljinu, na glavi kapu kakvu nosi vila, a u ruci sam držala štapić. Kad sam došla, bilo je mnogo raznih maski. Tamo je bio i žiri. Žiri su sačinjavali učenici. Počelo je natjecanje. Došao je red na moj razred. Svi smo prošetali dvoranom, a žiri je odlučivao o dvjema najboljim maskama. Nisam ni pomislila da ću ući u prvi krug, ali ipak jesam. Bila sam jako sretna. Sve maske koje su ušle u prvi krug bile su i nagradne. No to nije bio kraj, trebalo je od tih maski izabrati tri najbolje. Nisam ni pomisljela da će moja maska dobiti jedno od ta tri mjesta. Odjednom čujem da je maska pod rednim brojem osam dobila treće mjesto. Nisam mogla vjerovati, ali to je bila istina.

Taj dan bila sam jako sretna. Sve u meni bilo je veselo i sjajno. Svi su bili sretni, mada nisu pobijedili. Tri najbolje maske bile su i nagradne. Poslije natjecanja bio je i ples. Tako je prošao maskenbal u školi.

Lidija Jakovac, 5.d

Kresimir Olanović, 6.a

LITERARNI KVIZ

27. 04. 1993. mladi literarni su pripremili literarni kviz povodom obilježnice rođenja Ivane Brlić-Mazuranić. »Hrvatski Andersen« je tema ovog kviza: saznati sve o plodnom djelu književnice, bogatom obiteljskom životu i značajnim društvenim aktivnostima. Takmičari su imali vremena za pripremu i veoma su se trudili. Pokazali su zavidno znanje koje se bodovito. Nagrade kao da su čekale najbolji šesti razred. Tako je i bilo! Predstavnik 6.e razreda: Biljana Biško, Kresimir Radić, Irfan Ziberi sa 150 bodova! Jedva su izmakli znanju 6.a razreda, samo za 10 bodova! 3. mjesto dijele dva razreda: 6.d i 6.f sa 100 bodova, dok je 6.b razred bio na četvrtom mjestu sa 50 bodova. Čestitamo najboljima!

Kvizu su prisustvovali učenici naše škole, a 6. razredi su srdačno navijali za svoj odjel u želji da has njihov bude najuspiješniji!

Hani Istanbuli, 6.a

Susret s književnikom Božidarom Prosenjakom

U ponedjeljak, 15. 03. 1993. našu školu je posjetio hrvatski pisac Božidar Prosenjak. Božidar Prosenjak rođen je 1948. godine u selu Kuzminec, pokraj Koprivnice. Samostalno je objavio dvije knjige »A« i »Divlji konj«. U našu školu pisac je došao da predstavi knjigu »Divlji konj«, koja je u programu obvezne lektire za VI. razred, a pisana je oko dvije godine. Za ovu knjigu je dobio nagradu »Ivana Brlić-Mazuranić« i »Grigor Vitez« 1989. godine.

Knjiga sadrži predivne poruke, kao: »Ne smiješ mrziti, tko mrzi ide stazom punom prepreka«, »Sreća je laka i lepršava«. U knjizi »Divlji konj« pisac želi naglasiti da je konj vrlo sličan čovjeku.

Sve jednom mora završiti pa i naš susret. Pisac nam je pokazao sreću, mir, radost i veselje. Bio je to velik i neočekivani doživljaj u našoj školi.

Maja Vuksanović, 5.b

Posjetili smo poljoprivrednu školu

Sastali smo se pred školom i pošli smo u posjet poljoprivrednoj školi. Kad smo tamo došli radnik nam je pokazivao gdje je pšenica. Rekao je da će za nekoliko dana biti cvjetovi, a onda će se žeti. Sve zrnje će spremati u silose, a iz silosa u mlino. Od brašna ćemo dobiti kruh. Pokazao nam je i ječam od čega se pravi pivo. Ječam je svijetlo zelene boje.

Isli smo gledati kukuruz. On je još vrlo malen i tek će roditi na jesen. Pokraj kukuruza je bila i šećerna repa. Poljoprivrednik je rekao da se od nje pravi šećer. Vidjeli smo krumpir.

Bili smo i u radionici poljoprivrednih strojeva. Tamo su bile sijalice, tanjurače i veliki kombajni. Vidjeli smo i staklenike. U njima je jako toplo i ima malih i velikih biljaka. Kad smo sve to vidjeli isli smo se odmarati i igrati.

Mia Buljan, 3.a

U tjeku ove školske godine našu školu posjetili su:

1. Ministrica za prosvjetu, kulturu i sport Vesna Jarkić-Girardi
2. Književnik Božidar Prosenjak
3. Akademik dr. Stjepan Babić

IN ENGLISH PLEASE

WHAT ARE WORDS?

Words are how what you think inside – some out and how to remember what you might forget about. A word is a think you heard and saw or can even draw a picture of it. Words are the names of object like book and doll and chair or of animals like bird and dog and bear.

Words are the names of people you like: Sally and Mary, Thomas and Harry. Words tell you how you feel: fine and dandy and, I like candy. They also say what you can do: jump and run and have lot of fun. Words are: »Yes, I will« and »No, I won't«, but they are polite too like please and thank you. Sometimes one word sounds the same as another like hair and hare or pair and pear. Words can say: »Wake up« »Wake up« the day is fine, the sun will shine. Words can sing a song or say: »Good night, Mother«. This is what words are for – all these and many more.

WORDS TEACH US HOW TO TALK TO ONE ANOTHER.

LET'S WRITE POEMS

Meowing softly
Legs move smoothly
Along the rough terrain
Brother of lion. (CAT)
Crying clouds
Tears fall softly
From the wounded sky
Thunderstorm. (RAIN)

Shining dots
Diamonds flare up
Above the darkened earth
Supernova! (STARS)

Spring
Shining sky
Birds sing beautifully
Form the green trees
HAPPYNESS!

The time of my
life is all
ways
go
ing
through the
hours of love.

Rain is falling.
Flowers will burst out soon.
Spring is beautiful!

Engleske grupe počele su s radom u drugom obrazovnom razdoblju. Radimo u dvije grupe; članovi jedne grupe su učenici 6. razreda, a drugu grupu čine učenici 7. razreda.

Slušamo, čitamo, govorimo i pišemo engleski. Nastojimo da se u školi i vidi da učimo engleski jezik. Zato izradujemo prigodne materijale i izlazimo ih na panoima u učionicama. Sada uvijek bavimo recital s kojim smo se prijavili za sudjelovanje na »Promidžbi aktivnosti u okviru nastave stranih jezika«.

U radu nam pomažu naše nastavnice gospode Nevenka Samac i Vera Špoljarić.

ODABRALI ČLANOVI ENGLSKIH GRUPA

BROĐANI

Mi smo vojnici pravi,
Prvo smo u boj stali.
Svoju krv smo lili,
za ovaj kraj mili.

Ponos svoga grada smo bili,
i uvijek ćemo biti.
U povijesti već je zapisano,
da su Brođani veliki borci bili.

Saša Štajcer, 5.d

U SVIJETU BAJKE IVANE BRLIĆ MAŽURANIĆ

Prošlog tjedna smo gledali lutkarsku predstavu I. B. Mažuranić »Suma Striborova«. Ovih dana se prikazuju sve njene najljepše bajke. Neki za nju kažu da je hrvatski Andersen. Poslije predstave smo išli na izložbu slika na kojima su likovi iz njezinih priča i bajki. To su slikali učenici škole »Ivana Brlić Mažuranić«. Ni zmajevi, ni gusteri, ni čudovišta nisu strašni kao ovaj rat. Hvala Ivani Brlić Mažuranić što nam je poklonila svoje divne bajke.

Marina Bencun, 3.b

Uputna po Hrvatskoj MALAVIZIJA

U subotu, 8. 05. 1993. našu školu su posjetili Bucka, Darko i Ivica, znati voditelji dječje TV serije »Malavizija«. Gosti tog susreta bili su mladi, poznata zagrebačka grupa. Nijedan susret ne može proći bez esme i zabave, pa nije ni ovaj. Naime program je održan u našoj školi. Tribine su kao i strunjače bile pune učenika. Susret je otekao brzo u šali i zabavi simpatičnih voditelja. Na izlazu iz škole učka, Darko, Ivica i Fantomi bili su obasuti papirićima i obožavateljima koji su čekali na potpise. Voljela bih da u našoj školi bude još ovakvih susreta.

Maja Vuksanović, 5.b

Razgovor s rezačima drva

Tražeci nekoga s kime bismo pričali. Jelena i ja naišle smo na dva rezača drva. Isprilane blaže, rupe na ožnoj jakni, čovjek blijeda iscrpljena lica ljubazno je pristao na razgovor.

1. Zašto ste se odlučili baš za taj posao?

– Nemamo drugog posla. Teško se živi, treba zaraditi dinar i zato se dotada patimo rađajući ovaj posao.

2. Kako ste se zaposlili?

– Iz svoga džepa smo kupili stroj za rezanje drva i sada radimo privatno. Ovdje nam je glavna stanica za ugovaranje poslova.

3. Da li Vam se promijenio život od kako ste se zaposlili?

– Pa... da! Puno...

4. Koliko ste dugo zaposleni?
- Od prilike pet do šest godina. Ni sam više ne znam.
5. Da li ste oženjeni i da li imate djecu?
- Naravno, ali ih je vrlo teško uzdržavati pa nekad požalim što ih imam, no to je trenutna stvar. Život ide dalje...
6. Da li Vam je naporan Vaš posao?
- Kako da ne.
7. Da li biste nam htjeli opisati jedan Vaš radni dan?
- Nema se tu što opisati. Stojiš vani zimi i ljeti, čekajući da netko naruči rezanje drva. Što se tu može, kako kažu, život je takav – čupav i dlakav. (smijeh)
8. Koliko sati radite dnevno?

- Pa, od sedam ujutro do šest navečer.
9. Gdje živite?
- Tu, u Brodu.
10. Da li biste se željeli mijenjati za posao i što mislite kakav bi Vam bio život?
- Život bi mi bio sigurno bolji, a mijenjati se za drugi posao svakako bi htio. Lakši posao i više novaca!
11. Stidite li se svoga posla?
- Ne, sigurno ne. Tko hoće da zaradi nešto i da ima za kruh taj mora raditi bilo kakav posao. Nema tu nikakve sramote.
12. Kako Vam se sviđaju prijatelji s kojima radite?
- Imam nas samo dvojica. Živimo skromno i sretno, (blagi osmijeh).
13. Koju ste školu završili?

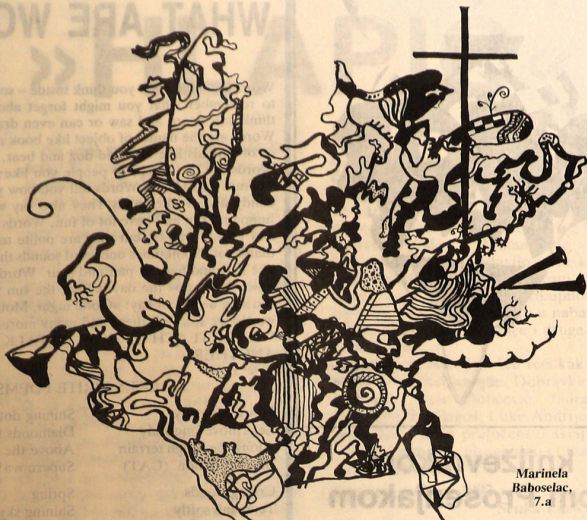
- Srednju školu tj. zavarivač sam, ali sada radim ovo.
14. Koliki Vam je osobni dohodak?
- A, pa ništa se ne zna. Kako kada. Danas 5000 HRD, sutra možda ništa. Pa opet tako. Sve se radi da bi se nekako preživjelo.
15. Što radite u slobodno vrijeme?
- Toga je malo, ali većinom odmaram.

Ljubazno smo se zahvalile na razgovoru, ali nam svoja imena nisu željeli reći. Zadužoljne obavljanim intervjuom krenule smo kući poželjevući krenule smo kući poželjevući im sreću i dobar posao ubuduće.

Jelena Vilagović i Jana Džanec, 5.a

Sjećanje na Primošten

IZMJESTANJE

Marinela Baboselac, 7.a

U rane jutarnje sate, umorni od neprospavane noći u skloništu, potresla nas je vijest: Djeca Osnovne škole »Antun Mihanović« bit će izmještena u Primošten. Drugog izbora nismo imali. Oči naših majki zasjale su, pune suza. Rastanak je bio bolan. Suze smo skrivale, a osmijeh je bio škr... odlazimo daleko i tko zna koliko dugo?! Jedino privlačno bilo je ipak more! Kupanje, sunčanje, igre, smijeh – tko tome može odoljeti?! Put dug, naporan. Mještani Primoštena dočekali su nas srdačno, trudili se da što brže zaboravimo ratne strahote.

Mogli smo to samo na trenutak!

Kako zaboraviti svoje najdraže, svoje sugrađane, svoju školu, ulicu?! Strepili smo zajedno, trčali na poštu, telefonirali i u svakom trenutku znali što se kod kuće događa.

Sa svojim učiteljima činili smo veliku obitelj. Jadali smo se jedni drugima, pomagali, ohrabivali se. Uvečer bismo šetali širokim puteljima kroz predviđan kamp, sjedili na plaži uz tiho šaputanje valova.

Toplo ljeto je odlazilo, vrijeme igre na plaži prošlo? Ostale su

nam školjke, uspomene, naše sobe Hotela »Raduča« s pogledom na more, na gradić izuzetne ljepote. Uveče smo se zabavljali uz glazbu i ples. Napadi na Brod smirili su se, a u nama je raslo nestrpljenje i želja: što prije svojim domovima!

Primošten, grad u kojem smo našli smirenje i utjehu, njegove drage ljude, nikada nećemo zaboraviti!

Branka Penić, 6.e
Josipa Kovačević 6.e
Marinela Baboselac, 7.a

MOJ GRAD

U moje gradu
sad je lijep dan
vedar i razigran.

Po njemu sad skaču
djeca vedra lica,
u parku sad ima
jako puno ptica.

Ispod brodkog brda
teče rijeka Sava,
a s neba plava
sunce Savu obasjava.

Vedran Horvat, 3.c

Iz prognaničkih dana...

Srijeda, 18. XI. 1992.

Dragi dnevniče!
U Bizovcu sam. Daleko od doma. Ovaj užasni rat udaljio me od najdražih. U tebi vidim prijatelja. Posvetit ću ti dane prognanstva i svoje tuge i svoje radosti. Ipak, nadam se brzom povratku.

Petak, 20. XI. 1992.

Osjećam umor. Rano ustajanje, dug put do škole, učenje, ručak, učenje, odmor... sutra možda topli bazeni!? Utješno je što sam daleko od ratne svakodnevnice. Svako preljetanje zrakoplova dočekam sa strahom, upravo kao da je svaki neprijateljski!

Nedjelja, 22. XI. 1992.

Ovaj dan Gospodnji zaista je dan odmora. Dobro je iskoristiti u igri i veselju. U sobi smo samo nas dvojica pa nam je prostrano. Poslijepodne su Daria i mene posjetile mame. Kolači, kekisi slani i neslani i voće zatrpali su sobu.

Imat će što grickati i naši miševi!

Petak, 27. XI. 1992.

Prošao je još jedan tjedan. U školu idemo i subotom! Lijepo je opremljena. Puna je kao košnica. Ali ja sam u njoj sam. Nedostaju mi moji široki hodnici, moje igralište i park. Imam tri ocjene – tri odlična! Poslije nastave otrčali smo na telefon, jedinu vezu s domom! Saznao sam da idem kući! Skočio sam od veselja. Okvir vrata u koji sam udario, pamtit ću.

Subota, 28. XI. 1992.

Pišem ti, dragi dnevniče, u automobilu. Idem svome domu u posjet. Malo mi je mučno. Mama mi je obećala da će me dočekati pečene kobasice i čvarci od jučerašnje svinjokolje. To se zove večera!

Ponedjeljak, 20. XII. 1992.

Vraćam se Bizovcu,
Toplicama krasnim!
Zao mi je samo
Što na ručak kasnim!

Opet natrag. Vruće je. Nastavu imamo poslijepodne. Koristim posljednje trenutke za razgovor s mamom. Vratio sam se sa svežim vijestima: bliži se povratak kući! U našu se školu vraća život: zidaju, pokrivaju, ustakljuju. Sada zalosno izgleda, ali bit će ona opet nova, još ljepša.

Subota, 5. XII. 1992.

Ovo će se veće pamtili!

Pjesma, ples, smijeh. Sveti Nikola pripremio je slatko iznenađenje za svakog od nas. A naše učiteljice program. Zabavljali smo se dugo uz slatkiše i zabavljali nepoznatom gospođinu Oršoliću, Bizovčaninu, našem darovatelju koji živi i radi u Njemačkoj.

Večeras se dječaci pozajubljivali! Cetvorica se zaljubila u Dariju. Eh, sreće li njihove!

Četvrtak, 10. XII. 1992.

Još deset dana do povratka!

Skupljam dobre ocjene: iz zemljopisa, matematike i povijesti. Testovi su mi išli od ruke. Iz lektire sam dobio odličan!

Ponedjeljak, 14. XII. 1992.

Veselim se povratku, a žao mi zbog odlaska. Nikada neću zaboraviti tople bazene, njihov neugodan miris, dobre tete iz Hotela, ukusnu hranu i strpljenje naših učitelja!

Subota, 19. XII. 1992.

Dragi dnevniče, oprastam se s tobom!

Vraćam se domu, svome rodnom gradu, svojoj slobodi!

S tobom nosim i uspomene na Bizovac, na dane provedene s dragim ljudima. Laku noć, prijatelju moj!

Krešimir Radić, 6.c

KOSTRENA

Oduvijek volim more i njegove gr dove. Oduvijek sam sanjala more izvan Ljeca. Od prošle godine postoji jedno mjesto, moje mjesto. Otkrila sam Kostrenu.

Kasna jesen u Kostreni bila je najljepša jesen ikad doživljena. Ostavila sam strah, buku, palež, smrt. Snivala sam zelene ravnine Slavonije. Sanjala sam Savu pored mora, mirisala sol i borovinu, slušala cvrčak umjesto zlokočnih sirena.

Tuga je pobjegla, galebovi su pjevali pjesme, umjesto podruma bio je diško. Bio je mir, sloboda i beskrajan pravo najljepše more na svijetu. Šetnja kraj mora, šetnja života za sjećanje, kao dug i zavjet dana na Trsatu.

Sanjala sam povratku u moj Brod, a danas znam; vratit ću se u Kostrenu. »Lujov«, čekaj me! Kostreno, postala si dio, lijepi dio mog života i za to ti hvala.

Senka Lazić, 8.

Uspomena na Kostrenu

Toliko je toga prošlo od našeg posjeta Kostreni. Tada još nismo ni shvaćali kakva ćemo lijepa i ugodna sjećanja ponijeti kući u našim srcima.

Jedno od najljepših i najveličanstvenijih trenutaka bilo je krstarenje našim Kvarnerom. Kad smo se rano ujutro spustili na veliki brod, nestrpljivo smo očekivali sve one lijepe trenutke koji se sada nalaze u našim sjećanjima.

More je bilo mirno. Sunce je zalazilo za okolna brda, a onda opet bljesnulo po svilenkastoj površini vode.

A onda odjednom, krčki most. Velika, čelična, ogromna građevina razvijala se iznad nas ponosno i smjelo. Uz nas su neprestano letjeli galebovi uranjajući u beskrajne plavetne dubine dok smo im bacali ostatke hrane.

Našim pogledima upijali smo i čutili svaku čar mora.

Tada smo stigli do malog lučkog grada Vološkog koji se nalazio u mirnoj luci kraj Opatije. Činilo se kao mjesto iz bajke obasuto čarima mira i čudima mora. Napokon smo se istim putem vratili u Kostrenu.

Sve ljepote toga putovanja sada su u našim sjećanjima i našim srcima. More je živjelo i živi u našim uspomenama iz Kostrene...

Kristina Kožić, 8.a

VRAĆAM SE RODNOM GRADU

Bizovac, 10. 12. 1992.

Rat je. Okrutan iscrpljujući. U skloništu sam. Radio Brod javlja da se Osnovna škola »Antun Mihanović« izmješta u Bizovac. Mole se roditelji da dodu na dogovor. Navečer sam bio tužan. Napuštam svoj rodni i voljeni grad. Zbogom igrama u podrumu, glazbi Radio Broda, prijateljima.

Nastava počinje, ali daleko od doma. U prognanstvu. Došao je i dan polaska. Suza mi klize niz obraz, moram se rastati sa svojim naseljem. Pred školom sam sretao dobro znana lica. Odjednom se u meni probudi radost: ipak sam nastavu naučio. Odlazim se u meni probudi radost: ipak sam nastavu naučio. Odlazim se u meni probudi radost: ipak sam nastavu naučio.

Sutradan smo upoznali i školu. Lijepa je, nova i moderna, ali naša je još ljepša! Dani se sporo vuku. Mnogo učimo, svakodnevno zovemo svoj grad. Čuti mamin glas: »Strpi se, sine!« ili oćev: »Izdrži do kraja« bila je utjeha. Do kasno u noć razmišljao sam o svom gradu. Da li je usamljen? Ima li djece na igralistima?

Još malo, još malo, grade, strpi se! Opet ćeš oživjeti! Bit će djece na tvojim igralistima, sve će biti kao nekad! Zarko želim povratku tebi, grade, svojoj školi, svom starome razred! Brode moj, vratiti ću ti se sretan i ponosan na tebe! Obnovit ćemo te i bit ćeš ljepši nego što si bio! S divljenjem i zahvalnošću sjećat ćemo se svih koji su te svojim životima obranili.

Horvoje Gašparac, 6.a

DAROWI SVETOG NIKOLE

Nikada još nisam dočekala Svetog Nikolu izvan toplog doma. Bez obitelji je prazno, bez rođaka pusto. Ali naši Brodani čine sve da tako ne bi bilo. I ov-dje u Bizovcu stavit ću čizmicu na prozor i dobiti dar. Iskreno se nadam da neću dobiti šibu, jer slatki bomboni i čokolade puno su slađe. Radujem se poklonima i želim da ih sva djeca dobivaju. Kod kuće bismo čistili i laštali čizme od blata i snijega, bili bismo najvrednija djeca na svijetu, a sve samo zato da bismo dobili poklone. Ujutro bismo cvali od sreće ako bismo dobili bombone i bili vrlo tužni ako bi dobili šibe!

Svi se mi toliko bojimo Kram-pusa koliko volimo Svetog Nikolu! Jer on je naš zaštitnik i dobroćinitelj!

Želimo da nas što prije vrati u naš kraj, u naš tođni grad – Slavonski Brod.

Darija Jakovac, 6.c

LITERARNI POKUŠAJI

VOLIM SVOJ GRAD

Jednog dana dok su četnici s druge strane Save tukli granatama grad otišli smo u Požegu. Krenuo sam tamo u školu. Brzo sam upoznao prijatelje. Dobio sam novu učiteljicu. Na odmoru su se skupljali učenici oko mene, davali mi po keks ili bombon. Nisam bio sam, ali sam se uvijek prisjećao svoga grada i prijatelja. Pitao sam se hoću li se ikad vratiti u svoj grad, kakav će izgledati od ruke. Obradovao sam se kad mi je mama rekla da se vraćamo. Grad sam zatekao pust i razrušen. Nadam se da će se brzo obnoviti i biti opet veliki bijeli Brod.

Vladimir Marić, 4.b

Proljeće

Najljepše i najugodnije na ovome je svijetu PROLJEĆE!
Ono je meko i krhko,
kao šareni leptirčić.
Ono je plavo i bijelo
kao nebo i visibaba bijela.
Ono je veselo i lijepo
kao djetetaše i cvjetić.

Ana Živić, 4.c

SIMPATIJA

Potrebno je imati prijatelje. Bez prijatelja čovjek je sam, sam i prazan. Prijateljstvo treba njegovati i čuvati. Treba ga poklanjati, davati, ali i uzimati kao vodu bez koje se ne može. Ponekad je potrebno nešto više od prijateljstva.

To se jednostavno dogodi. Sretnoš neke sanjarske oči, plave kao beskrajno prostran-

stvo, ili crne kao najcrnja noć, svejedno, i dogodio se. Tada srce tuče i misli da ga svi čuju. Sav treperiš kao nežni list breze na povjetarcu. I nije ti jasno što se s tobom događa. Čini ti se kao da imaš krila i možeš činiti sve. Možeš i stihove pisati. Možda su baš tako nastale najljepše pjesme?

Mario Ščulić, 4.a

MOJE DVORIŠTE

Na kraju ulice stoji mala bijela kuća, a iza nje prostire se veliko dvorište. Puno je zelene trave kao da je neko raširio zeleni tepih.

Po sredini dvorišta su dvije velike bijele staze koje stoje kao putokazi, a onda red šarenih ruža i dva čempresa. Na njihovim zelenim granama ponekad se odmaraju vrapci i lukavo smišljaju kako će od psa uzeti koju mrvicu kruha. Na laticama mirisnih ruža vrijedno rade pčele, a ispod jednog lista ugledala sam bumbara koji je lijeno sjedio i bruio kao da se ljuti. A onda lavež. Tati je stigao auto na popravak i tako narušio jutašnju tišinu. Moj pas Bobi se trgnuo iz sna i pro-suo punu zdjelu s vodom, a iz kaveza je zakreštala papiga. Tako gužva do mraka. A onda dvorište utone u tišinu i odmar-a se za sutrašnji dan.

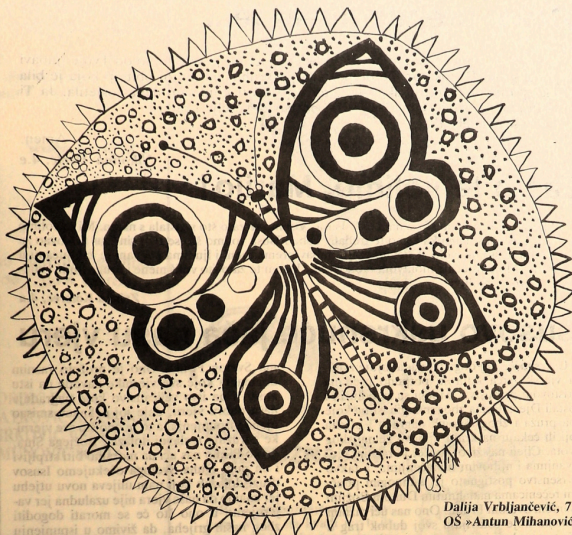
I sve opet isto. Na travi su se igrali s prijateljicama, tati će doći auto, Miki će pjevati iz kaveza, a moj Bobi će najaviti još neke goste. Lijepo je moje dvorište.

Dajana Mišić, 3.a

U skloništu

Zasvirala je uzbuna za zračnu opasnost. Svi smo sišli u sklonište. Odjednom smo čuli zvukove zrakoplova. Jako sam se prestrašila. Srce mi je kuca-lo svom snagom. Začuli smo jak udarac raketa. Zrakoplovi su bombardirali most iznad rijeke Save, koji spaja Slavonski i Bosanski Brod. Ljudi su se suzdržavali da ne prenesu strah jedni na druge, osobito ne na nas, djecu. Mala djeca su plakala. U srcu me nešto steglo i zaboljelo. Kao da se sve raspada. Pomislila sam na ostale ljude koji su u skloništi-ma i proživljavaju iste stvari kao i ja. Bilo me je jako strah. Zagrlila sam mamu i jako drhtala. Mama me je uvjeravala da će sve biti u redu. Rekla mi je da se poigram s djevojčica-ma, ali ja se nisam mogla osloboditi i malo poigrati iako je sklonište zaštićeno. Malo kas-nije oglasio se zvuk sirene za prestanak opasnosti i pošli smo u stan sa velikom nesigurnoš-ću. U stanu sam se ipak malo smirila.

Maja Živković, 4.b

Dalija Vrbiljančević, 7.a
OS »Antun Mihanović«

Ljubav

Ljubav je osmijeh,
ljubav je cvijet.
Ja želim da ljubav
cvjeta
na svim livadama
svijeta.

Nina Pecić, 3.b

Proljeće

Proljeće je budilica
svih velikih spavalica.

Proljeće je cvjetna cesta
što prolazi kroz sva mjesta.

Proljeće je igra neka
na livadi što nas čeka.

Ana Stepčić, 4.c

Visibaba

Jučer smo čistili vrt,
i kupili suho lišće.
Pokraj drveta sam ugledao
bijele laticе, koje su visile.
Bile su to prve visibabe.
Rasle su ispod jednog stabla
i nisam ih htio ubrati,
jer su preljepe u prirodi.

Dino Zlatarević, 2.b

Žaba

Kre, kre, kre
kažu žabe sve,
a to znači volim vodu,
svoju baru i slobodu.

Kre, kre, kre
kažu žabe sve,
a to znači volim zapće
svoje punoglavčice.

Branka Preksavec, 3.d

LJUBAV

Ivan voli Anu.
Grlji je pogledom, šapuće
osmijehom.

Ona njemu uzvratila
i otrči kao u vatri.

Ines Ziterbart, 6.a

Oblačak

Oblačak zapeo
o granu sljive,
raščesljan poput
konjske grive!

Puhnulo vjatar,
a naš oblačak
razletio se
kao maslačak!

Bojan Medaković, 3.b

SREĆA

Ja maštam kako bih ja bio
najbretiniji kad bi se moj otac
vratio živ i zdrav, i kad bi se
ja vratio svojoj kući. Ja više
nisam sretan kao kad sam bio
kod svoje kuće, išao u svoju
školu, igrao se sa svojim pri-
jateljima i bio sa tatom i ma-
mom.

Pero Katinić, 4.d

Proljeće

Proljeće je zelenika
ljubav,
radost,
sreća.
Doba je promjena
malih i velikih
Zarko sunce
topline nosi
i život cvijeca.
Proljeće je u meni
ljubav,
radost,
sreća.

Sonja Snajder, 1.b

BUBAMARA

Mala je, nježna i draga. Stoji na cvijetu i u travi.
U travi je ukras. Ubrajamo je u kukce. Crvene je bo-
je. Na krilima ima crne točkice.

Suzana Buljan, 2.a

Vjeronauk u našoj školi

U našoj školi, otkako je Hrvatska postala samostalna i neovisna država, održava se redovita nastava Vjeronauka. U našem odjelu od 22 učenika samo jedan ne ide na vjeronauk. Na satu vjeronauka svi pažljivo slušamo o čemu nam govori časna sestra Elekta. Na nastavi vjeronauka treba imati:

Katekizam »Podimo zajedno«
Bilježnicu malog formata
Sveto pismo »Novi Zavjet«

Pozorno učimo i pratimo sav nastavni sadržaj, a kada pišemo ispit ničega se ne bojimo jer je sve vrlo lagano. Da bi se dobila dobra ocjena treba ići u crkvu svake nedjelje, odgovarati molitve i biti miran na satu. Htio bih pozvati sve one koji ne idu na vjeronauk da se pridruže jer tu nema ničeg strašnog. Kao primjer bih htio navesti dječaka koji se tek prije dva tjedna pridružio vjeronauku. Nadam se da do kraja školske godine neće biti niti jednog djeteta koje neće ići na vjeronauk.

Vnućec Marko, 5.b

BOŽIĆ U MOJOJ OBITELJI

Bliži se veliki blagdan rođenja Isusa Krista. Na taj dan u svijetu vlada mir, ljubav i veselje.

Noć je. Ležim u krevetu i slušam kako nježno pada snijeg. Vjetar mi kuca na prozor. Osjećam se predivno. U sobi svjetlucaju žaruljice sa jelke, a lagana božićna pjesma ispunjava tišinu. Mama je još u kuhinji. Čujem je. Nešto radi. Pospana sam pa ne želim ispitivati. Brat već spava, no nisam ni ja više mogla i utonula sam u san. Ujutro me je dočekalo prvo božićno sunce. Ustala sam i došla do prozora. Snijeg se topio, a iz daljine se čuo neki čudan glas. No u tom času kada sam htjela otvoriti prozor pozove me mama na doručak. Bila sam pospana, no vidjeh predive jaslce

ispod jelke silno sam se iznenadila. Bile su mi to prve jaslce koje sam dobila. Snijeg je opet počeo padati no sada u ritmu božićne pjesme. Odjednom je u mene ušao neki lijepi, topao i ugodan osjećaj. No nekako je i to posljednje proteklo i otišao smo na polnoćku. Crkva nikada nije bila ljepša. Djeca su pjevala, crkva je bila predivna. Taj je prizor u mene unio neki čudan osjećaj ljubavi. Isus je bio pokraj mene, osjećala sam to. Božić je blagdan lijepih osjećaja i ljubavi.

Ja taj blagdan osjećam kao jedan posebn dan, koji je pun ljubavi i veselja. Ne zbog darova nego zbog ljudi. Ljudi se na taj dan zblize, vole i zajedno raduju.

Maja Vuksanović, 5.b

Pravila za obitelj

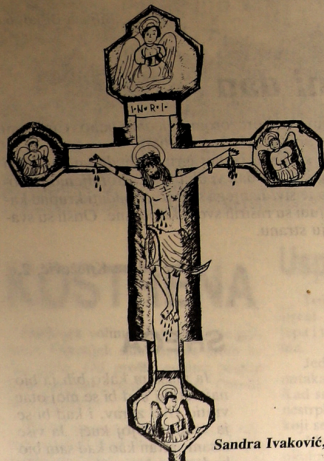
1. Da se svi pomažu u obitelji.
2. Da se svi vole u obitelji.
3. Svi se trebaju poštivati u obitelji.
4. Djeca i roditelji trebaju čuvati svoje zdravlje.
5. Da svatko u obitelji vjeruje u Boga.
6. Da djeca poštuju oca i majku.
7. Da ne bude svađe između majke i oca.
8. Ujutro pozdraviti ukućane.
9. Svako veće moliti se.
10. Poštivati 10 Božjih zapovijedi.

Kristina Kuzmanović, 4.c
Jelena Novotny, 4.c
Katarina Ivaković, 4.c

Bože, ti si tu

Bože, ti si tu, čuvaj mene, prijatelje, roditelje i moju domovinu Hrvatsku. Bože, ti svakom prastaš sve zauvijek, dok nas crni đavo opet zlobom na grijeh vodi. O, Bože, ti nas njega oslobodi. Jer ti si uvijek tu, da nad svojim stadam bdiješ. Ti si s nama i u dobru i u zlu, uvijek kad te trebamo. Ti si s nama tu!

Danijela Kućinski, 4.a

Sandra Ivaković, 8.c

PEKLA GRIŽNJA SAVJESTI - RASTOPILA SLADOLED...

Jednog dana išla sam u trgovinu i htjela kupiti sladoled. Imala sam 1000 dinara, a sladoled je bio 150 dinara. Uzela sam dva. Teta na blagajni mi je vratila 1.500 HRD. Izšla sam iz dućana. Kasnije sam prebrojavala novce i uzbuđeno spazila da mi je vratila trostruko više! Iduci kući počela me peći grižnja savjesti. Da li da se vratim? A onda, opet, neka vrsta sreće! Pa koliko puta su oni mene prevarili nenamjerno, pa se nisam htjela vraćati. Tako se ne želim vratiti ni sada. Išla sam tako sporo da mi se sladoled počeo topiti. Sada je uistinu sve propalo! Počela sam sama sa sobom pričati, da su se ljudi okretali za mnom. I odlučila sam! Natrag u trgovinu! Kada je sve izišlo na vidjelo nisam dobila ni hvala, čak je blagajnica sumnjala da mi nije možda i više vratila!

Andrijana Jagrić, Slavonski Brod

Bože, prepoznajem te...

Bože, Ti si tu, Ti si u meni. Ja to osjetim jer mi je srce toplo od Tvoje ljubavi koja me grije. Danas sam Te prepoznao po kruhu, po mojoj obitelji koja je bila vesela, po mom znanju u školi i po miru i ljepoti koju sam danas osjetila. Ja Ti zahvaljujem na ovom daru kojeg si Ti poslao za veselje i radost.

Oče naš, hvala Ti...

Zašto te volimo, Marijo!

Marijo mi te volimo što si nam dala Isusa. Volimo te zato što si ostala s nama. Mi te volimo zato što si ostala s nama kad smo te trebali. Tebe i Isusa volimo što se tvoj sin Isus žrtvovao za nas. Volim te što me voliš. Cijenim tvoju ljubav prema meni i ljudima i čuvam je zaključanu u srcu svom. Moje osjećaje molitvom ti otkrivam. Volim te zato što voliš mene i druge ljude i cijenu te u svojoj molitvi!

Amen.
Nikolina Alerić, 4.c

Zrinka Kolarec, 4.a

Isusovo uskrsnuće jača našu vjeru

Uskrsnuće. Taj događaj nadahnjuje mnogobrojna srca koja su potpuno predana Kristovom proroštvu. Mnogi su se odvojili i postali Djeca Božja zbog mnogih istina koje ona pruža i zbog mnogih nagrada i utjeha koji ih čekaju na kraju njihova zemaljskog života. Cijeli naš život prožet je raznim vjeronaučnim i njihovim tumačenjima, a takvo savršenstvo postignuto je u mnogim poučnim rečenicama nadahnutim Duhom Božjim u samom Svetom Pismu. Ono nas uči raznim istinama koje ostavljaju svoj dubok trag u našem umu koji je ispunjen mnogim darovima.

KORIZMA U VII. C (OŠ »Antun Mihanović« – Slavonski Brod)

U korizmi nisam slušala glazbu svaki dan da bih pokazala Isusu da mislim na njegovu muku za nas.

Danijela Bardak

Nisam postio na Pepelnicu, pa mi je jako žao. Izbjegavao sam gledati suviše TV-emisije i razne video-kasete.

Ante Debelić

Nisam prigovarala za hranu. Manje sam gledala TV. Donosila sam staroj i nemoćnoj susjedi drva. Svake srijede, petka i nedjelje bila sam na križnom putu.

Ivana Perković

Nastojao sam biti marljiviji u učenju i više moliti.

Ivica Čabrava

Željela sam svima pomoći. Dok me oni još nisu zvali, prva sam potrcala i pomogla.

Nevenka Blagović

BOŽJI GLAS

Božji glas u meni.
Božji glas u tebi.
Božji glas u svim ljudima
neka zaustavi ovaj rat!

Marijana Brajko, VIII. a r.
Slavonski Brod

Dolazi nam Uskrs

U lijepim proljetnim danima priroda se šareni jer se sprema za dolazak kršćanskog blagdana Uskrsa. To je najveći kršćanski blagdan jer je tad Isus uskrsnuo od mrtvih.

Nedjelja prije Uskrsa je Cvjetna nedjelja. Tada je Isus došao u Jeruzalem. Ljudi su ga pozdravljali maslinovim granicama. Tjedan prije Uskrsa je Veliki tjedan. Titi dana prije Uskrsa su: Veliki četvrtak, Veliki petak, Velika subota. Na Veliki četvrtak se bojuju jaja pisane. Veliki petak je dan kad ljudi ne oru zato što je tada Isusovo tijelo bilo položeno u zemlju. Djeca se naročito vesele paljenju krijesova. Ljudi polažu jaje među sjemenje da oranje budu plodnije, jer je jaje izvor života. Ljudi idu u crkvu i donose jelo da se blagoslovi. Tu hranu mora probati svaki član obitelji.

Krešimir Babel, 3.a

Jagoda Ereiz, 8.a

ZBOGOM DJETINJSTVU

Proljeće! Moje petnaesto proljeće! Djetinjstvo na izmaku, zrelost na pragu. Zatečena sam, zbunjena, prevarena.

Prevarena od života! Veliki svijete, i od tebe!

Plaši me tvoja grubost, prljavština, sebičnost.

Od mene očekuješ da se lako okrenem i mahnem djetinjstvu, toplini, iskrenosti, čistoći, malim strahovima i velikim radostima. A tako si me drsko gurnuo pred oltar sumnji i beznada.

Posrćem od straha, boli, sa suzama i čežnjama.

Dvije godine odrastam pred tvojom nemoći!

I zato te optužujem!

Optužujem što dozvoljavaš zlodusima da čistiću i nevinost skrnave. Što mirno gledaš kako mladost i ljepota gube sjaj, oči vid, um razum.

Pozivam te u ime nedužnih da smogneš snage i satreš zmijska gnijezda iz kojih sikti mržnja.

Ugasi vatre koje prijete požarom! Neka zgarišta postanu kućišta! Neka se život rada ramo gdje je smrt žela!

Neka dobrota slavi pobjedu!

A tada ću ja, Veliki svijete, slaviti život!

Na svome putu Odrastanja radi ČOVJEKA vrijeđi zastati.

I opstati!

Senka Lazić, 8.a.

Najbolji osmaši!

I ove godine nagradit ćemo najbolje učenike osmih razreda koji su bili odlični od 1. do 8. razreda. To su učenici:

8.a

1. ALERIĆ GABRIJELA
2. BRAJKO MARIJANA
3. ČOŠIĆ MIRELA
4. KOŽIĆ KRISTINA
5. LAZIĆ SENKA

8.b

1. MUSTAFAGIĆ NATAŠA
2. STEPIC IRENA

8.c

1. BOŽIĆ IVANA
2. HORVAT DAVOR
3. IVANKOVIĆ SANDRA
4. SOLDI MIRELA

8.d

1. KORDIĆ IVANA
2. MATKOVIĆ NIKOLINA
3. MIRKOVIĆ VEDRAN
4. ŠIMUNOVIĆ SONJA

8.e

1. BODROŽIĆ HRVOJE
2. AMBROZIĆ DRAŽEN
3. KLJAJIĆ MARTA

8.f

1. JURKOVIĆ ANA

ZBOGOM GENERACIJO!

I sada, nakon prebrzo minulih dana život nas zagonetno gleda oči u oči, u glavama kujemo velike planove, a rastanak se smješka i svakim trenutkom postaje sve bliži i bliži.

I znam, uskoro će doći taj dan kada ćemo svoje kraljevstvo mirno i bez borbe ostaviti u nasljeđe mladim generacijama.

Jagoda Ereiz, 8.a

Moj doživljaj u Bizovcu

U nedjelju, 15. 11. 1992. godine sa školom smo krenuli u malo selo nedaleko Osijeka, u Bizovac. Roditeljske suze su ispratile tri autobusa koji su nakon dužeg putovanja stigli na cilj. Bizovčani su nam priredili nezaboravan doček kojega se još uvijek dobro sjećam. Upoznali smo hotel, svoje nove sobe i pripremili se za školu. Kada je pao mrak i sat otkucao 21 sat, krenuli smo na spavanje u nove krevete. Bili su tako udobni i tvrdi da smo do jutra pričali samo o bazenima u kojima smo trebali plivati. Sneni nastavnik budio nas je riječima: »Us-

tajanje«. »Dobro jutro«. U 7 sati smo doručkovali.

Svileni stolnjaci, uredno poredani tanjuri i brižljivo složena hrana odavala je ruke dobrih teta koje su nas svaki dan čekale s novim iznenađenjima. Nakon doručka odlazili smo u školu. Kolona se protezala cijelom ulicom. Dva kilometra pješčenja dobro nam je došlo prije škole. Kada smo stigli, ugledali smo veliku crvenu zgradu s čijih prozora su virile znatizeljne glave. Bila sam sretna, ali i tužna jer to nije bila moja škola premda sam na trenutak pomislila da je. Divno su nas primili i s nama dijelili sve. Predali su nam svoje učionice i svoju kuću znanja. Tada nepoznata lica sada su nam pravi prijatelji koje nećemo zaboraviti ni ja, ni moja škola. Volim Bizovac, ali mi je ipak drago što sam kod kuće u svojoj školi i svojoj sobi. Nadam se da ćemo opet vidjeti Bizovčane, ali u neka bolja vremena.

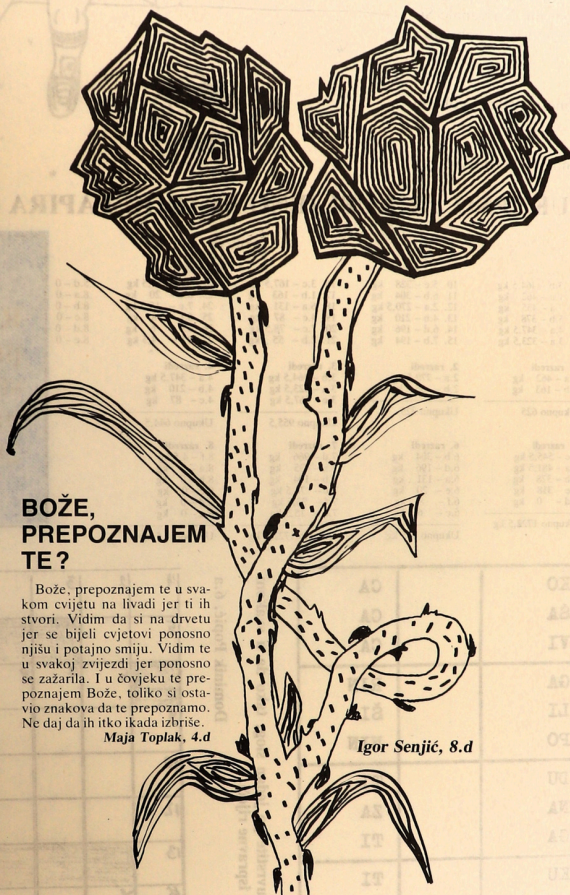
Maja Vuksanović, 5.b

Daleko od doma

Teško mi je sada pisati o jeseni. Bizovačkoj jeseni. Nekada su sastavi obilovali opisima zrelog voća, slasnog voća, bogatstvom boja, pooranim oranicama. Ova jesen je sasvim drugačija. Započela je uz tutnjavu granata, rafalnu pucnjavu, strašno bombardiranje iz zrakoplova i zvukova zaglušujućih sirena. Nisam mogla iz podru-ma promatrati moje drvo kraj kuće kako polako oblači žuti ogrtač. Nisam osjetila niti šuštanje lišća pod nogama, opalo kestenje strunulo je u travi. Ni kestenjar nije

na svom mjestu u gradu. Ove jeseni i školska godina je drugačija. Krenula sam u neku drugu školu, sjela sam u neku nepoznatu klupu, slušam drugo školsko zvono, meni sasvim strano. Želja mi je da se još ove jeseni nešto promijeni. Da se vratim u svoj grad, svoju klupu, da ponovo slušam zvono svoje škole, da kestenjar ponovo peče kestenje i da se smijem kada se pogledam u ogledalo iscrpljena lica. Najveću želju sam ostavila za kraj. Želim još ove jeseni svoj djeci mir i skoriji povratak kući.

Ines Ziterbart, 6.a

BOŽE, PREPOZNAJEM TE?

Bože, prepoznajem te u svakom cvijetu na livadi jer ti ih stvori. Vidim da si na drvetu jer se bijeli cvjetovi ponosno njišu i potajno smiju. Vidim te u svakoj zvijezdi jer ponosno se zažarila. I u čovjeku te prepoznajem Bože, toliko si ostavio znakova da te prepoznamo. Ne daj da ih itko ikada izbriše.

Maja Toplak, 4.d

Igor Senjić, 8.d

GRADE MOJ

Grade moj razrušeni! Kraj tebe sad Sava tužno zubori. Da li ćeš ikada više biti veseo? Vrisak djece čuo se nekad.

Sada se čuje tutnjava granata. Kad odrastem, izgradit ću te ljepšeg. Od tebe neću nikamo, grade moj!

Millijana Tadić, 3.a

Ugodan razgovor u vrtiću

U srijedu, 17. 02. 1993. posjetio sam Dječji vrtić »Seka i Braco« u Slavonskom Brodu. Najavili smo se odgajateljici Ankici Mionić koja nam je omogućila razgovor s mališanima. Odvela nas je u najmlađu grupu. U toj grupi sreo sam zanimljivu djevojčicu:

1. Kako se zoveš?
- Malina (prezime ne zna, ne može reći (r,š,ž))
2. Gdje stanuješ?
- U Blodu.
3. Koliko imaš godina?
- Tetili.
4. Imaš li brata ili sestru?
- Da. Blat ide u školu.
5. Voliš li ići u vrtić?
- Da. (Klimajući glavom)
6. Što radite u vrtiću?
- Iglamo se, citamo. Iglamo se s bebama.
7. Što crtate?
- Cece, djecu...
8. Imaš li prijatelja ili prijateljicu?

- Da. (potvrđujući glavom)
9. Kako se zovu?
- Andleji i Andleja.
10. Imaš li dečka?
- Imam ovog ovdje Andleja.
11. Da li ti je dosadno u vrtiću?

- Ne.
Zahvalio sam se na ugodnom razgovoru, ponudio je slatkišima i zadovoljan napustio kuću.

Hrvoje Gasparac, 6.a

Budi brz i točan!

Koje je znakove potrebno upisati između ovih brojeva da bi rezultati bili točni?

$$\begin{array}{r} 1 \ 3 \ 2 = 2 \\ 7 \ 3 \ 4 = 0 \\ 8 \ 3 \ 6 = 11 \end{array}$$

Maja Šloser, V.a

Nogometni turnir

U subotu, 15. svibnja 1993. održao se turnir u malom nogometu koji je organizirao učitelj tjelesne kulture Marin Ratković. Sudjelovali su svi 5. i 6. razredi.

U utrkama za prvaka krenuli smo s mnogo trema. Sva naša trema nestala je prvom pobjedom protiv 6. c. Publika je bila na našoj strani. Divili su se taktici i ljepoti naših golova. Pobjedili smo 5:0 i 4:0.

Treće kolo bilo je tijesno i žilavo do samog kraja. Gubili smo 3:2 i pred kraj smo dali gol. Publika je napokon odahnula jer je bila na našoj strani. Na penale, Sivić Krešimir daje gol i našem razredu donosi pobjedu i odlazak u finale.

Tijekom svih utakmica posebno se isticao golman Hrvoje Topolovac.

Josip Marić i Tomislav Petričević, 5.a

Tomislav Boras, 7.b

UKUPNO PRIKUPLJENO STAROG PAPIRA 6.594 kg

4. 3.b - 464,5 kg	10. 5.e - 328 kg	16. 3.c - 167,5 kg	22. 7.f - 33,5 kg	5.d - 0 kg
5. 1.a - 462 kg	11. 6.b - 304 kg	17. 1.b - 163 kg	23. 6.e - 20 kg	8.a - 0 kg
6. 7.a - 435 kg	12. 2.a - 270,5 kg	18. 6.a - 131 kg	24. 7.e - 15,5 kg	8.b - 0 kg
7. 5.b - 378 kg	13. 4.b - 210 kg	19. 4.c - 87 kg	25. 6.f - 8 kg	8.c - 0 kg
8. 4.a - 347,5 kg	14. 6.d - 196 kg	20. 7.c - 78,5 kg	26. 6.c - 6 kg	8.d - 0 kg
9. 3.a - 323,5 kg	15. 7.b - 194 kg	21. 2.b - 55 kg	27. 8.f - 4,5 kg	8.e - 0 kg
1. razredi	2. razredi	3. razredi	4. razredi	
1.a - 462 kg	2.a - 270,5 kg	3.b - 464,5 kg	4.a - 347,5 kg	
1.b - 163 kg	2.b - 55 kg	3.a - 323,5 kg	4.b - 210 kg	
Ukupno 625	Ukupno 325	Ukupno 955,5	Ukupno 644,5	
5. razredi	6. razredi	7. razredi	8. razredi	
5.c - 545,5 kg	6.b - 304 kg	7.d - 966 kg	8.f - 4,5 kg	
5.a - 481,5 kg	6.d - 196 kg	7.a - 435 kg	8.a - 0 kg	
5.b - 378 kg	6.a - 131 kg	7.b - 194 kg	8.b - 0 kg	
5.e - 318 kg	6.c - 20 kg	7.c - 78,5 kg	8.c - 0 kg	
5.d - 0 kg	6.f - 8 kg	7.f - 33,5 kg	8.d - 0 kg	
Ukupno 1722,5 kg	Ukupno 665 kg	Ukupno 1722,5 kg	Ukupno 4,5 kg	

**Rezultati akcije
prikupljanja
starog papira
provedene
28. 05. 1993.**

TOMICA

»Tomice, uđi u kuću«, zovne ga majka, »već je pao mrak!«

Tomica se odaziva i kaže: »Ništa ne čujem, pao mi je mrak na uši!«

Darko Radnić, 6.a

Škola košarke

Prije tri godine osnovana je škola košarke »Brod«. Nažalost, gotovo cijele protekle 1991/92. školske godine nije bilo moguće raditi u njoj iz dobro poznatih razloga - agresija neprijatelja!

Košarka je jedan od najpopularnijih sportova, meni najdraži, pa sam se odlučio uključiti i ja. Iako iziskuje mnogo truda i napora, košarka mi pruža zadovoljstvo i vjerujem da ću se nastaviti baviti tim sportom.

Uskoro idemo u Zagreb (H. Gasparac, H. Istambuli i ja), gdje će se održati turnir s ekipom iz Slovenije, Zapruda, Novog Zagreba. Nadamo se pobijediti, ali treneri prof. A. Nikić, i L. Fajdetic rekli su nam da je svejedno tko će pobijediti. Bitno je da igramo časno i dobro, da pokažemo svoje znanje. Za nas će to biti dragocjeno iskustvo, uživanje u tjeptama domovine i stjecanje novih prijatelja.

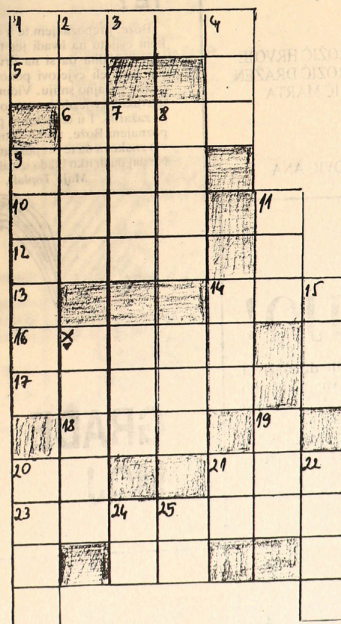
Da radost i uspjeh budu veći, pozvani smo na košarkaški turnir u Italiju.

Filip Sedlić, 6.a

KO	CA
ŠA	CA
VI	CA
GA	RIN
LI	ŠI
PO	NIN
DU	TI
NA	ZA
GA	TI
KU	TI
MJE	NJE
PU	ČI
SA	TI
PRE	TI
PRA	TI

U središnji stupac uvrstite po jedan slog, tako da u svakom redu dobijete po tri ispravne riječi.

Doninik Popić, 6.a

VODORAVNO:

1. Najvredniji metal (Au); 5. 11. i 1. slovo abecede; 6. Skraćeno - bolovi; 9. Gmaz kojeg jede rođa; 10. Muško ime; 12. Ptica koja jede žabe; 13. Austrija; 14. Ime glumice Begović; 16. Drveni duhački instrument; 17. Glavni grad Grčke; 18. Skraćeno ovamo; 20. Iridij; 21. Pogodbeni veznik; 23. Lov na kitove.

OKOMITO:

1. Zagreb; 2. Suprotno od čvrsto; 4. Organi pomoću kojih vidimo; 7. Kukac koji napada govedo; 8. Žensko ime; 9. Sisavac s dugim vratom; 11. Josip Jelačić; 14. Grčko slovo; 15. Suprotni veznik; 19. Pitanje u nominativu; 20. Riblja jaja; 21. Aluminij; 22. Muška ovca; 24. Osobna zamjenica za 2. lice jednine; 25. Osobna zamjenica za 3. lice jednine.

Tomislav Boras, 7.b

RUČAK

»Zar nisi ništa napravila za ručak?« Ljuti se otac na kćerku koja je zamijenila majku. »Idem

ja u restoran.«

»Pričaj, tata, pet minuta, sad ću ja!«

»Što možeš napraviti za 5 minuta?«

»Poći ću s tobom u restoran!« odgovori

Darko Radnić, 6.a

Manekenka

»Moraš pojesti svu juhu! Pa valjda znaš što postaje djevojičica koja ništa ne jede?« - nagovara majka malu Nadu. »Znam, mama! Manekenka!«

Darko Radnić, 6.a

Mala soba

Ivana je sa sela doputovala tetki u Osijek. Kad su stigle u zgradu u kojoj tetka živi na 5. katu, ušle su u lift. »Draga tetka, nisam ni mislila da živiš u tako maloj sobi.«

Darko Radnić, 6.a

METEOR

UREDNIŠTVO: Duzanac Jana, 5.a; Vuksanović Maja, 5.b; Jakovac Lidija, 5.d; Sivić Krešimir, 5.a; Larić Senka, 8.b; Opaček Ana, 5.c.
ODGOVORNI UREDNIK: Karčić Lucija, nastavnik; Kovacević Dinka, knjižničar.
ST. RADNICE: Likovna i literarna družina.